

Om novellebutanten,

der naaede helt "hjem"

Ung mand i Horsens er løbet ind paa det litterære parnas — ikke for en

Det bor i os allesammen: lysten til at drømme, fantasere og fabulere. Sparker vi til en sten paa stranden, kan vi fantasere os til, at det er en guldklump. Løber vi mod en gren i skoven, kan tanke-spindet omdanne den til en troldkvindes krogede haand. Rar De nogensinde tænkt paa, at det ville være rart, om en eller anden opfandt en baandoptager, der kunne optage og oplagre tanken? Saa kunne man rulle baandet engang imellem, gemme det, der er godt (om noget af det er det), og kassere det, der ikke duer (og det er nok det meste).

Der er kommet en ny mand ind paa det litterære parnas. Han er ikke dukket op paa listesko, men har været ubeskeden nok til at vade ind paa arenaen med brask og bram — og formentlig med den mine paa: „Her er jeg. og jeg er her for at blive". Ogsaa han drømmer, fabulerer og fantaserer. Har han det maaske som spiritistens medium, der puster sig op og ser og hører sære ting. Maaske, blot med den forskel, at mediet højest sandsynligt er en svindler. Det er han ikke.

Han er aarets prosadebutant paa forlaget Arena. En ung mand, der hedder Ole Henrik Laub og som bor i en villa i Horsens. Sammen med sin kone, der er politiassessor. Sammen med sønnen, der er 15 maanedes gammel og naturligvis alle tiders barn. Vi har ringet til ham flere gange for at tale med ham og fotografere ham. Han har blot endnu aldrig været hjemme. Maaske bryder han sig ikke om telefoner, eller ogsaa har han, hvad sker ofte, været ude paa en bestemt gammel stenbro i Brund, hvor han af uransagelige aarsager henter inspiration.

Ole Henrik Laub er søn af en tegner, saa der laa selvfølgelig en arvelig belastning heri, da han som barn begyndte at tegne. Tegneserier. Det kunne bare ikke bære i tilstrækkelig grad. Han prøvede *adskilligt*, skrev ogsaa en roman, der aldrig blev udgivet. Den slags er hændt for mange mennesker. Han

blev ikke ked af det af den grund, Hans debutbog „Et sværd dyppet i honning" er noveller. De har sikkert ulmet i hans hoved længe, før han besluttede sig til at udgive dem.

Jeg kendte engang en haandværker, som gik med en forfatter maven. I aarevis havde han den opfattelse, at han var kommet paa den forkerte hylde. — Han havde masser af stof, fik det skrevet, sendte resultatet til et forlag, der skar bogen til, og saa udkom romanen. Den var ikke særlig god, og der kom aldrig mere fra ham. Det, han havde tumlet med i mangfoldige aar, var alt, hvad han rent skrivemæssigt havde i sig. Han løb tør. Det sker næppe med Ole Henrik Laub. Novellesamlingen siger, at han har meget i sig endnu

Han skriver hverdagens eventyr. Der er ingen prinser og prinsesser, men der er rigtige, levende mennesker. Stilen er moderne, men gudskelov ikke det, nogle kalder konkretisme. En enkelt af novellerne „Aftenfri" er skrevet i lapidarstil. Det kan virke noget hæsblæsende. Der er spændende ting i bogen, der er beskrivelse af livssøgen og livslede. Det fantastiske har ogsaa fundet sin plads. Ofte bevæger han sig i ingenmandslandet mellem drøm og virkelighed, og alligevel er der hele tiden „jordforbindelse".

Han fortæller om den unge mands møde med pigen paa en forfalden landejendom. Hun er grim, tavs og ulækker. Hun bliver køn, indbydende og tillokkende. Og ender med at staa som et skrækbillede: en heks med grimme, knuste, sorte tænder. Der er mysticisme i „In duplo", hvor mennesker forfølges af deres eget jeg. Der fortælles om kærlighed, om mennesker forfølges af deres eget jeg. Der fortælles om kærlighed, om mennesker, der higer og søger, om et mærkeligt gnomvæsen, om den modne kvinde, der sætter sig paa den umodne unge mand i „Kvinden paa vejen". Fantasi eller virkelighed? Situationerne er kendte og virkelige nok, og forfatteren har lov til at bygge historier, fabler og eventyr over dem.

Kender De Dem selv? Taget som helhed? Ihvertfald kender De nok Dem selv i mange af de situationer forfatteren bringer læseren i. Jo, Laub er kommet for at blive. Bogen tyder paa det. Han kan kunsten at fortælle. Han er moderne og alligevel — sagt i god betydning — gammeldags. Han kommer altid

„hjem", selv om han bevæger sig paa fantasiens overdrev. „Jacob, du kommer snart, raabte faderen". Kommer. Hjem. Laub kender de enkelte ords betydning, evner at sætte dem sammen til sætninger. Det giver historie — og han gør dem læseværdige.

„Et sværd dyppet i honning" er en debutbog, der har krav paa opmærksomhed. Ofte fortalt i hæsblæsende stil, men fartbegrænsningen overskrides ikke. Derfor skal han ikke anmeldes til politiet som en anmelder engang skrev om en debutant. Han skal anmeldes for læserne, for det er han værd, den unge horsensianer med en sød kone, en dejlig søn og et pænt hus paa en forholdsvis stille vej.

P. N.